

XXXIV. tečaj.

V Kamniku, januar 1917.

I. zvezek.

P. EVSTAHIJ:

Ob jaslicah.

Pozdravljam te, premilo Dete, Pozdravljam te, deviška Mati:
 Zveličar naš, Gospod stvari! Neskončni, večni — Sin je tvoj!...
 Ponižno te moj duh časti Došla je zemlji Luč. nocoj,
 in moli . . . Naj ljubezni svete po tebi hoče srečo dati,
 prevzame vse nebeška moč: svetost, ljubezen, sladko moč:
 nocoj — nocoj je sveta noč! nocoj — nocoj je sveta noč — —

Pozdravljam te, rednik kraljevi!
 To Dete, glej, bo tvoja last,
 Gospod ti sam je dal oblast . . .
 O angelov ponižni spevi:
 „Kraljij ljubezen, božja moč,
 nocoj — nocoj je sveta noč!“ — —

O Dete — ti ljubezen živa!
Pozdravlja te krilatev zbor.
Nebeška moč se v tebi skriva,
ponižnosti, miline vzor ...
Srcé naj vsako tebe ljubi!

Božič, sv. oče in mir.

Slava Bogu na višavah . . .

Zopet čujemo priprosto-mile, srcu tako domače napeve božičnih pesmi. Znova nas navdajajo blaženi spomini . . . Spomini na leta otroška vstajajo v duši, ko smo bili vsi udje družine zbrani pri ljubkih jaslicah ter čakali polnočnice, ko smo nato pohiteli proti razsvetljeni cerkvi, v njej pa okušali radost nebeško, zagotovilo, da nas betlehemske Dete blagoslavlja in ljubi . . .! —

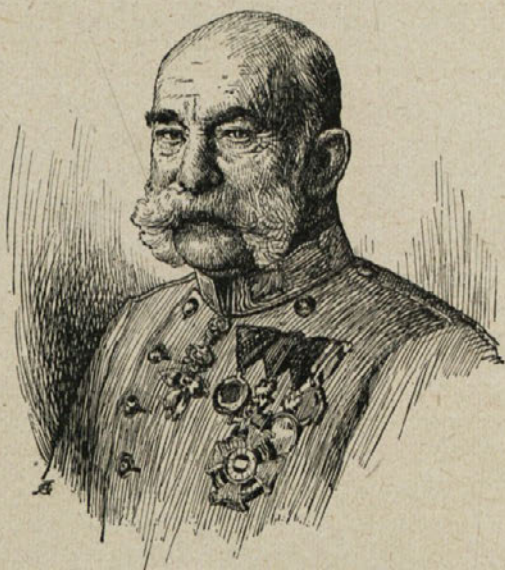
Božični prazniki so nas znova obiskali, ali zdi se nam, da nimajo več tiste moči in lepote kakor nekdanj, zdi se nam, da je petje plemenitih knezov neba obmolknilo: bojno orožje je skoroda prevpilo veličastno himno „Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!“ — Sv. Cerkev pa vseeno praznuje svoj Božič. In bolj in bolj se čuje glas, ki ga povzdiguje med bojnim gromom namestnik Kralja miru. Odkar nosi sv. oče Benedikt XV. papeško krono, ne neha opominjati k pravični slogi, ne neha moliti za ljudstva in narode na zemlji, da bi bili v Kristusu vsi eno. Namestnik Kneza miru oznanja svetu mir, edino pravi mir, ki izvira iz božjega Srca, mir, ki ga rodi zatajevanje samega sebe in prostovoljno ponižanje, mir, ki ga rodi nepristranska pravičnost in nesebična ljubezen. Sv. oče ljubi enako vse narode, ljubi vse ljudi, ker so namenjeni za pravi mir in ljubezen, odločeni, da bi v večnosti postali deležni božje sreče in slave . . .

Sv. oče Benedikt XV. oznanja vesoljnemu človeštvu blagovest Kristusovo, evangelij miru. Bodo li prvaki in narodi, vodniki in ljudstva, hoteli poslušati njegov glas?!

Mi pa molimo in upajmo: prej ali slej bomo začuli in zapeli

»In mir ljudem na zemlji!«

Zaspal je v Gospodu častitljivi vladar naše ljube Avstrije. Ločil se je od nas očetovski cesar, ki je od svoje mladeniške dobe do sivolase pozne starosti delal in živel za narode svoje . . .

Naš cesar

Francišek Jožef I.

je zatisnil telesne oči. Njegovega apostolskega Veličanstva ni več med nami. Ob slovesu tembolj čutimo, kako iskreno smo ga ljubili, kako globoko spoštovali! Bil je velik vladar, ljubezniv in pravičen svojim narodom, živel je za blaginjo ljudstva, za napredek in moč velike Avstrije. Dolgo ga nam je ohranil vsemogočni Bog. Njemu, Gospodu vseh vladarjev, je služil v veselih in žalostnih dneh. Kelih trpljenja je pil junaško in vdano, prestal je čas poskušnje na zemlji . . .

Vsevedni mu bo dal zaslužen plačilo, zgodovina bo poveličevala njegova dobra dela . . .

Počivaj v miru, preblagi vladar, zvesti sin sv. cerkve, ljubljenec narodov! Tvoje ime bo ostalo neizbrisno zapisano v naših hvaležnih srcih!

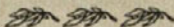

Previdnost božja čuva nad našo ljubljeno habsburško-lotarinško vladarsko hišo, staroslavni prestol mogočne Avstrije je njena dedna lastnina. Srečno je prevzel vlado v svoje mlade roke

Karol I.,

po milosti božji naš novi cesar. — Njegova skrbna vzgoja, njegovo dosedanje vzorno življenje, njegovo junaštvo na bojišču, njegova ljubezen do svoje družine, njegovo plemenito mišljenje: vse nam je poroštvo in zagotovilo, da bo naš mladi cesar vredni naslednik slavnih svojih prednikov; po zgledu častitljivega strica Frančiška Jožefa I. bo posvetil celo življenje in vse moči vzvišeni in težki vladarski službi. Gospod vsemogočni mu podeli pomoč in blagoslov!

Pozdravljen, naš novi cesar! Verni, vedno zvesti Avstrijci, do smrti vdani Slovenci se z globoko ljubeznijo oklepamo Tebe, apostolsko Veličanstvo, in Tvoje drage nam vladajoče rodovine!

P. GUIDO RANT:

Požrtvovalnost prvih kristjanov in tretjeredniki.

»Bodite stanovitni in nepremakljivi, obilni bodite vselej v delu Gospodovem, ker veste, da vaše delo ni zastoj v Gospodu.« (1 Kor. 15, 58).

Mirabó (Mirabeau) je zaklical nekoč svojemu služabniku: „Nikdar več nočem slišati iz tvojih ust nespamätnega opravičevanja: »nemogoče«, »ne morem«. Imej resno voljo, pa bo šlo!“ — Veliko resnico je izrazil v teh besedah zloglasni francoski govornik. Nekoliko več se potruditi in žrtvovati, nekoliko bolj goreče in stanovitno izvrševati svoje verske dolžnosti, pa bi gotovo že zelo napredovali na potu proti svojemu cilju, proti nebesom.

Sv. Bonaventura nas kot pravi vojskovodja naših duš spodbuja in nam kliče: „Naprej!“ Od nas zahteva trojnega požrtvovalnega duha:

„Poniževanja mirno sprejeti.

Težave srčno premagati.

Velika in izredna dela z veseljem opravljati.“¹

Prav v teh treh stvareh so se prvi kristjani zelo odlikovali in nam dali s svojim življenjem najlepši zgled; zato naj bi jih tretjeredniki sedanjega časa posnemali in se od njih naučili nemajane požrtvovalnosti.

I.

1.) Za svojo vero so pretrpeli prvi kristjani največja poniževanja in najhujše krivice. — Vsakega, ki je ostal zvest svoji veri, je poganska vlada proglasila za brezpravnega. Vse njegovo premoženje so zaplenili, družino pregnali z domačije, vzeli so mu vse službe in časti ter ga brez usmiljenja pregnali v najbolj trdo pregnanstvo. Tam so ubogi kristjani hirali in umirali od lakote.² Mnogim vernikom je rabelj iztaknil

¹ De triplici via c. 3. n. 9; VIII. 16. prim. n. 10. — ² Valerijanov edikt iz leta 258.

desno oko in jim izrezal jabolko na levem kolenu; tako pohabljeni so odpeljali na cesarska posestva ali v premogokope Sardinije, otoka smrti, kjer so kot najbolj bedni sužnji opravljali prisilna dela in se krvavo trudili do smrti. To strašno kazen pa so imeli pogani za „posebno dobroto in milost.“¹

Vkljub temu so ostali kristjani zvesti svojemu Bogu; vse so si pustili vzeti, samo vere ne. — Sv. Bazilij pripoveduje v svojem slavnostnem govoru 30. julija o neustrašenosti sv. vdove Julite. Imela je velikansko premoženje. Neki mogočni meščan, skop in predrzen človek, je ogoljufal ženo skoraj za celo njeno imetje. Hiše in dvore, velikanska polja in gozdove si je prilastil. Da bi si prisvojil še ostanek posesti sv. vdove, jo je tožil. Leško bi bilo svetnici pred sodiščem dokazati vso zlobnost in tatvino njenega nasprotnika. Toda kot kristjana ni imela pravice pred sodbo se zagovarjati. Tako je zahtevala cesarska določba iz leta 303. — Predsednik je dal prinesti kadilnico in zapovedal Juliti, naj prej daruje bogovom, potem jo bo šele poslušal. Sv. kristjana pa sune malika in slovesno izjavi: „Rajše izgubim vse premoženje in življenje, kakor da bi zatajila največje dobro, sv. vero.“ Zastonj se je trudil sodnik, da bi jo pregovoril k odpadu. „Služabnica sem Kristusova“, te besede so bile edini odgovor na vse zapeljevanje pogana. Obsodili so jo v smrt. Z veselim obrazom je stala na plamteči gromadi in še iz ognja je navduševala pričujoče žene, naj se nikar ne prestrašijo stisk in nadlog. — Kako srčna požrtvovalnost slabotne ženske!

2.) Iz ljubezni do službe božje so premagali prvi kristjani največje težave in ovire. — S silo so jim zaprli ali razrušili cerkve. Cesarska naredba z dne 24. februarija 303 določa, da se morajo katoliške cerkve do tal podreti, sv. knjige pa sežgati. Toda vse je bilo zastonj; kristjani so molili tudi brez cerkev. Najprej so ustanovili — kar je bilo po postavi siromakom dovoljeno — pogrebne družbe in so se na ta način shajali k bogoslužnim vajam. Kmalu pa jim je poganska državna oblast tudi to prepovedala ter jim vzela družbeno premoženje in pokopališča.² Kristjanom niso privoščili niti najmanjšega prostora pod solncem. Pa tudi sedaj so si znali pomagati: zatekli so se pod zemljo v katacombe. V teh neprijetnih, vlažnih hodnikih so se redno zbirali, poslušali so oznanjevanje besede božje, brali po-

¹ Sv. Ciprijan, Epist. 80. — ² Valerijanov edikt iz leta 257.

božne spise, peli sv. pesmi, bili pri sv. maši in prejeli vsakdanje sv. obhajilo. Cele noči so premolili; za službo božjo jim ni bila nobena žrtev prevelika,

V ječi mesta Nikomedije je bilo zaprtih več kristjanov, naslednji dan so jih hoteli umoriti. Eno samo željo so še imeli: še enkrat biti pri sv. maši in prejeti presv. Rešnje Telo. Kako naj si pomagajo? Sicer je bil med njimi duhovnik Lucijan, toda trdno je bil priklenjen na mrzla kamenita tla, da se ni mogel nikamer ganiti. Ljubezen si zna vedno pomagati. Sv. mož je vzel kruh in vino, hostijo in kelih, prsa so mu bila za altarni kamen. Ležé je opravil presv. daritev in podal sojetnikom, ki so se mu le s težavo približali, Telo in Kri Kristusa Gospoda. V katakombah so poganski stražniki pri službi božji izsledili mladeniča Emerita. Privezali so ga na natezavnico in ga zmerjali, zakaj da hodi k sv. maši, ki je tako strogo prepovedana. Brez vsakega strahu jim odgovarja: „Sine dominico vivere non possumus“ = „Brez nedeljske službe božje ne moremo živeti!“ — S tem pa še niso bili zadovoljni:

3.) Za duhovski stan so prvi kristjani storili izredno veliko, da, nadčloveško. — Poganski cesarji so z vso divjostjo preganjali dušne pastirje. Škofe, mašnike in diakone so povsod odstavljali, lovili, morili.¹ Kralj Sapor je dal v enem samem letu (340) pomoriti dvajset škofov, med njimi enega z 250 duhovniki vred. S temi satanskimi odredbami so mislili krščanstvo popolnoma zatreti. Kaj naj počne krščansko ljudstvo brez duhovnikov?!

Preganjavci kristjanov so se pa zelo zmotili. Velike so bile stiske, pa še večja je bila požrtvovalnost kristjanov. Mitra škofov je bila trnjeva krona, njih pastirska palica popotna palica v pregnanstvo ali na morišče. Kakor aposteljni so morali, da govorim s sv. Avguštinom, „zavoljo pridigarske službe vse pretrpeti, kar jim je mogel storiti razdivjani svet: oropani so bili svojega premoženja, pregnani iz domovine, zaprti v ječah, mučeni na natezavnicah, žgani z ognjem; metali so jih divjim zverem, pribijali na križ, kratko povedano, morili so jih na vse načine.“ In vendar so zatrjevali zaničevani in preganjani duhovniki z aposteljnem narodov: „Vse to premagamo iz ljubezni do njega, ki nas je ljubil.“ (Rim. 8, 37).

¹ Valerijanov edikt iz leta 258.

Kolikor bolj nevarno je bilo postati duhovnik ali škof, toliko več mladeničev se je za službo božjo oglasilo. Krščanske družine so z veseljem dovolile svojim najboljšim sinovom, da so se Bogu posvetili; pustili so, da je rajše izumrla lastna družina, kakor pa sv. duhovski stan. Večkrat so družinski očetje zapustili ženo in otroke ter sprejeli mašniško posvečenje, da so postali očetje duš in se darovali za zveličanje vseh. Žene in matere so si štejele v največjo čast in nebeško srečo, ako so njih možje ali sinovi stali pred altarjem. — To je prava požrtvovalnost!

II.

Kaj naj store udje tretjega reda v tem oziru? „Posnemati, kar častimo in spoštujemo, je naša glavna dolžnost, ako imamo še vero,“ pravi sv. Avguštín.¹ Pravi tretjerednik se pokaže velikega, ko je treba kaj darovati:

1.) za našo sv. vero. Pred kakimi šestimi leti je prestopil mlad visokošolec od protestantovske vere v katoliško cerkev in se odločil za duhovski stan. Domači so ga zavrgli in mu odtegnili vsako podporo. „Nič ne de,“ je rekel mirno, „četudi bi popolnoma obubožal, cenim katoliško vero nad vse. Zaradi nje rad kaj pretrpim; sv. mučenci so prestali še veliko hujše stvari.“

Tako naj bo!: rajše odpovedati službo, trpeti lakoto in zmrzavati, rajše si pustiti izdreti oko iz glave in izrezati srce iz prsi, kakor zatajiti ali v nevarnost postaviti sv. vero. Prenašaj raje vsako nadlogo, kakor da bi storil komu krivico.“ — „Pusti se preganjati v času, da boš postal blažen v večnosti: to je znanost in veda svetnikov.“ Kraljica Marija Stuart je bila zavoljo sv. vere pregnana s prestola in zaprta. Ponosno je zaklicala svojim sovražnikom: „Vzeli ste mi vse, samo ne moje katoliške vere in kraljeve krvi.“ Vera ji je nadomestila vse druge izgube.

2.) Udje tretjega reda naj se žrtvujejo za službo božjo. — Pohotni angleški kralj in odpadnik Henrik VIII. je divjal zoper katoličane kakor Nero in je prepovedal pod najhujšimi kaznimi obiskovati sv. mašo. Verniki so se skrivaj zbirali v kletih in podstrešjih, v skednjih in gozdovih, da bi mogli biti pričujoči pri najsv. daritvi. Nekega pobožnega plemiča so nekoč zaradi tega pri sodnji zatožili. Obsojen je bil, da mora državi

¹ De civitate Dei 8, 17.

500 zlatov plačati. Božja služba je bila torej draga. Toda vestno in točno je plačal kazen in sicer v portugalskih zlatih, ki so imeli v tistem času veliko vrednost. Začuden je sodnik zmajal z glavo. Katoličan pa mu je odgovoril: „Sram bi me bilo dati navaden denar za milost, ki se ne more preplačati, da sem smel biti pri sv. maši. Kristus daruje zame pri vsaki maši svoje Telo in svojo Kri. Ali naj ne dam z veseljem za to milost 500 zlatov?“ Sodnik je utihnil, osupnila ga je velikodušnost vernega moža.

Ali ne bi mogli tudi mi nekaj več darovati za službo božjo? Večkrat, bolj točno, bolj pobožno hoditi v cerkev, nekoliko prej vstati in bolj marljivo delati, da bi se vsaki dan vdeležili presvete daritve in prejeli sv. obhajilo! Ali ne bi mogli bolj vestno opravljati svojih jutranjih in večernih molitev, bolj pridno prihajati k nedeljski popoldanski službi božji, k molitveni uri in mesečnim shodom; ali ne bi mogli dušnih pastirjev bolj podpirati pri snáženju in okraševanju hiše božje, v njegovi skrbi za cerkveno perilo in cerkvene posode? V neki župniji skrbijo tretje-rednice brezplačno za zakristijo in sicer tako lepo, da ni opaziti niti najmanjšega pogréska v snagi; redovnice ne bi mogle lepše narediti. — Torej več gorečnosti za službo božjo.

O tretji točki, ki je zlasti v sedanjih časih tako važna, bomo prihodnjič govorili.

P. EVSTAHIJ:

Leto se novo poraja . . .

Leto se novo poraja . . .
Tebe kličem, o Večni:
tvoje imé, o Gospod,
bodi blagoslovljeno! —
Dvigni, očisti naš rod:
v milosti bomo vsi eno,
v Tebi edino le srečni!

Leto se novo poraja . . .
Ti, Vsemogočni, prenovi
grešno obličje zemljé:
milost znova podeli!
Vsako naj ljubi srce —
o da bi skoro zapeli
himno najlepšo, rodovi!

P. ANGELUS MLEJNIK:

Sv. katoliška vera, vir prave sreče.

nobeni reči se ljudje tako ne zlagajo, kakor v tej, da vsakteri človek na svetu želi biti srečen. To hrepenenje po sreči je naravno in človeku prirojeno. To hrepenenje človeka priganja k delu in je cilj vsega njegovega djanja in nehanja. Pa sreča je opoteča in na tem svetu prave in stanovitne sreče ni. Kakor v naravi ni vedno stanovitnega vremena, temuč se vrstita dež in solnce, mraz in vročina, tako je tudi v človeškem življenju vedna sprememba veselja in žalosti, sreče in nesreče. Vsak človek je moral še pripoznati, da mu svet ni mogel dati tiste sreče, po kateri človeško srce hrepeni, prave in stanovitne sreče, ki bi popolnoma vtešila njegovo hrepenenje, ki bi zadostovala njegovemu srcu; vsakteri je moral še pripoznati, da ima prav modri kralj Salomon, ki je vzdihnil: Vse je ničemernost in obtežnost duha! Resnične so besede potrpežljivega Joba: „Človek rojen od žene, malo časa živi in je z mnogimi nadlogami obdan. Kakor cvetlica izhaja in se potepta in beži kakor senca in nikoli ne ostane v enem stanu.“ (Job. 14, 1. 2).

Ravno ta misel, to prepričanje, ta gotovost, da vsa posvetna sreča ni stanovitna, da le kratek čas trpi, da po kratkem času vživanja pride neizprosljiva smrt, katera vso to srečo vniči, je že mnoge ljudi na svetu pri vsej sreči nesrečne storila. Popraševali so se: „Je li vredno, da človek živi na tem svetu?“ Postali so čmerni, otožni, seboj in s svetom nezadovoljni. Preštevali so dneve in ure svojega življenja in premišljevali ter se popraševali, koliko ur in dni so v sreči preživali. Našli so jih silno malo. Tako je n. pr. nemški pesnik Gete (Goethe), kateremu so bila vrata do posvetne sreče na stežaj odprta, kateremu ni manjkalo ne časti, ne bogastva, pripoznal, da v vseh svojih pet in sedemdesetih letih ni preživel štiri tedne v sreči. Neki drugi visok gospod in od celega sveta češčen državnik je celo rekel, da v svojem dolgem življenju ni bil 24 ur srečen. Ni čuda, da so taki ljudje imenovali življenje „golo prevaro“, „pustno norčijo“, „brezmejno gorje“, „neumnost“. Trdili so, da ne vedo, čemu so na svetu, da je za človeka najbolje, ako se kmalu zgubi v nič in si kmalu konča to nesrečno bivanje na svetu.

»Roditi se ne — najbolje
človeku je to; če pride na svet,
pustiti hitro ga spet —
to pak je za prvim najbolje.«

(Sofokles).

Ako ima človek svoj pogled le v ta svet obrnjen, ako išče prave sreče le za to kratko življenje, potem je njegovo življenje res le sen, prevara, brez pomena in namena. Potem bi imel prav naš slovenski pesnik, ki pravi:

»Nesreča je življenje vsem stvaram,
nad vse je človek vreden milovanja —
da smo rojeni, to nesreča,
to greh, pokora je največa.«

(Stritar.)

K nekemu katoliškemu misijonarju je prišel nekoč mlad japonski dijak, iz ugledne družine. Resen je njegov obraz, mračne njegove oči. Tega misijonarja, katerega prej ni poznal, nagovori tedaj mladenič: „Le eno reč Vas hočem vprašati. Je li vredno, da človek na svetu živi?“ Misijonar se je začudil, da se je tako mlad človek, iz najboljše družine, v tako dobrih razmerah že naveličal živeti. Odgovori mu: »Gotovo! Ali mar mislite skočiti tudi Vi v prepad, kakor pred kratkim Vaš rojak N.?« „Ne, vsaj zdaj še ne; odlašam, ker sem preboječ, toda moj sklep je storjen. Po mojem mnenju je človek stvar slepe osode, revna dnevna veša, brez vrednosti. Čemu še podaljševati to bivanje, katero pri par kapljicah veselja prinaša toliko gorja in prevar ter se slednjič zgubi v nič?“ »Kaj Vas je pa vendar pripeljalo k takim nazorom?“ „Veda, znanost . . . Bog, duša, prihodnje življenje, to so prazne marnje; večna je le tvar, tako nas znanost uči. Če je pa temu tako, potem ni vredno, da človek živi.“

Ta japonski dijak je podoba toliko nesrečnih ljudi na svetu, kateri svoje sreče ne iščejo tam, kjer edino se more najti. Kje je najde po njej koprneče srce? Ali v dobrotah tega sveta? Ko bi bila le samo ta sreča na svetu cilj našega življenja, bi tudi morala vsem pristopna biti, bi ta cilj mogel lahko doseči tako posamezen človek, kot vsi ljudje skupaj, vse človeštvo. Toda skušnja nas uči, da je to nemogoče. Zato se nam zdi, kakor porogljiv smeh in kruto norčevanje, ako nam tak srečolovec pravi: „Glej, da si to življenje kolikor mogoče prijetno storiš. Vživanje in napredek v znanosti te bo srečnega storil.“ Toda povej to nesrečnim zapuščenim človeškim rodovom v temni Afriki, pastirjem

sredi azijskih pustinj, Indijancem v njih prostranih prerijah* in pragozdih, Eskimom na ledenem severu in odgovorili ti bodo: „To je morebiti mogoče tebi, ki živiš mej izobraženimi narodi. Tebi svet ponuja izobrazbo, vživanje, razkošnost, veselje in nasladnost, nam pa nudi težki boj za obstanek, boj za vsakdanji živež le kupo trpljenja in bridkosti vsaki dan v polni meri.“ Povej to milijonom in milijonom ubogih trpinov, ki si s težkim delom komaj toliko prislužijo, da si vtešijo glad. Povej to slepim, hromovim, milijonom bolnikov, nesrečnim vdovam in sirotam, vsi ti bodo odgovorili: „Ta sreča, katero nam ponujaš, je za nas nedosegljiva, za nas na svetu zaprta.“

Denar in premoženje človeka še ne stori srečnega. Popolna enakost in razdelitev časnih blaginj se ne da izvršiti. Dokler bo ta svet stal, bo tudi ostala razlika mej bogatimi in ubogimi, mej nadarjenimi in slabo nadarjenimi, mej zadovoljnimi in nezadovoljnimi. Brez skrbi in siromaštva, brez bolezní in trpljenja, brez strasti in njih žalostnih nasledkov, brez bliska in groma, brez viharjev in potresov, brez povodnji in požarov, brez ločitve in solz, brez smrti in trohnobe na svetu ne bo nikoli; ta svet se v raj ne bo spremenil, zato tudi ne bo manjkalo nikoli ubogih, trpečih in nesrečnih ljudi. Ali naj tedaj le nekateri dosežejo na svetu svoj cilj in vživajo srečo? Ali naj bi bilo res vse to, kar je vstvarjenega, le v srečo male peščice ljudi vstvarjeno? Pa še ti naj bi bili, kakor smo slišali, pri vsi svoji dozdevni sreči še nesrečni! Ali naj res edino človek ne doseže svojega cilja na svetu, edino on, ki čuti, misli in spoznava, naj bo nesrečen tako, da toži zaradi svojega življenja in si želi, da bi ne bil rojen in da bi se kmalu povrnil v nič in pozabljivost? Tako seveda misli brezverstvo; oropa človeka upanja na prihodnje življenje, za to življenje mu pa nima ničesar dati. Ako človek ni za kaj boljšega vstvarjen, kot za nesrečo na svetu, ako je on le malo bolj razvita žival, ako za tem življenjem ne pride drugo boljše življenje: potem je človek res največja zagonetka v stvarstvu, vse njegovo življenje grda prevara, potem se je res kedo z nami dovolil kruto šalo, potem je človek res prava spaka mej stvarmi. Zdrav razum nas torej pripelje do spoznanja, da tukaj na svetu ni prave sreče, uči nas pa tudi obenem, da mora tudi najimennitniša stvar božja na svetu — človek — imeti svoj cilj in najti srečo, ker stvarnik

* Prerije se imenujejo veliki prostrani travniki in planjave v Ameriki.

mu ni zastonj v srce položil toliko hrepenenje po pravi sreči. Kedo naj torej človeku pokaže pravo pot do prave in stanovitne sreče? Kedo naj ga poduči, kako naj živi, da ne bo zastonj živel? Kedo naj ga prepriča, da je vredno živeti? Kedo mu tudi to življenje prijetno, veselo in srečno stori? To stori sv. katoliška cerkev, katera mu oznanjuje veselo oznanilo, blagovest življenja, sv. katoliško vero. Sv. cerkev stopa pred človeka kot drugi Kristus in mu kliče: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživila. Vzemite nase moj jarem in boste mir našli svojim dušam.“ Kot velika učiteljica narodov stopa ona pred človeka in mu oznanjuje veselo oznanilo: „Človek, za kaj boljšega si vstvarjen. Za Boga si vstvarjen in tvoje srce bo nemirno tako dolgo, dokler v Bogu ne bo počivalo. Na Srcu božjem boš našel svojo srečo. Ta svet ni tvoja domovina, ni raj, temuč solzna dolina, kjer sicer zdihuješ in tožiš za zgubljenim rajem, kjer delaš trdo pokoro za greh, ki si ga s svojim rojstvom na svet prinesel in za toliko lastnih osebnih grehov, kjer moraš sicer trpeti in žalovati, ali ravno s tem, da voljno nosiš svoj križ, da vdano in ponižno poljubiš roko Očeta nebeškega, ako te tudi tepe in skuša, da se odločno vojskuješ in vstavljaš skušnjavam, zatiraš strasti in grešna nagnjenja, najdeš svojo srečo, ravno to te blaži in ti odpira neštivilno virov sreče in veselja.“ O koliko studencev solz in žalosti si človek zapre in posuši, ako živi po naukih sv. katoliške vere, ako se vadi v čednostih, katere mu priporoča dobra mati sv. katoliška cerkev! Vedno bolj in bolj slabé njegove neredne slabe lastnosti in nagnjenja, vedno močnejše postajajo njegove dobre lastnosti, vedno bolj trdna njegova volja. Zatajevanje, zdržnost, zmernost, koliko te čednosti pripomorejo k zdravju duše in telesa, koliko lepega veselja in dušnega miru pridobé! Podpiran od milosti božje, katero zajema pobožen katoliški kristjan iz pogostega prejemanja svetih zakramentov, dobi polagoma toliko dušne moči, da je sredi trpljenja vesel, da si celo želi trpeti s Kristusom in biti ž njim na križ pribit. Da ravno ta podoba križanega Jezusa sredi trpečega človeštva, ta prekrasna podoba večne Ljubezni, ki se je za nas darovala, zmagala v smrti, je zmagovalno znamenje, katero nam daje rešitev uganjke trpljenja. Le v zvezi s križanim Jezusom dobi naše trpljenje na svetu višjo ceno in zveličavno moč in to daje našemu življenje pravo vrednost. „Vsi so grešili in potrebujejo božjega veličanstva. In so opravičeni zastonj po njegovi mi-

losti, po odrešenju, katera je v Kristusu Jezusu, katerega je Bog odločil v spravno daritev po veri v njegovo kri, da je pokazal svojo pravico, zavoljo odpuščanja poprejšnjih grehov.“ (Rim. 3, 23—25). Iz neizmerne ljubezni do nas se je Sin božji ponudil in je bil darovan za nas kot spravna daritev. On je nosil naše grehe na lesu križa. Zato govori sv. apostelj Pavel: „On me je ljubil in dal sam sebe zame.“ (Gal. 1, 2, 20). V drugem listu do Korinčanov sv. aposteljna Pavla beremo, koliko je ta veliki učenik narodov pretrpel na svetu. On piše: „Bil sem v mnogih nadlogah, večkrat v ječah, v ranah čez mero, velikokrat v smrtnih nevarnostih. Od Judov sem jih petkrat po 40 eno manj prejel, trikrat sem bil s šibami tepen, enkrat kamenjan, trikrat sem se z barko potopil, noč in dan sem bil v globočini morja. Velikokrat na potih, v nevarnostih na vodah, v nevarnostih mej razbojniki, v nevarnostih mej rojaki, v nevarnostih mej neverniki, v nevarnostih v mestu, v nevarnostih v samoti, v nevarnostih na morju, v nevarnostih mej lažnjivimi brati; v trudu in siročini, v mnogem čuvanju, v lakoti in žeji, v pogostih postih, v mrazu in nagoti.“ (2. Kor. 11, 23—27). Pa sredi trpljenja se veselim in sem prenapolnjen z veseljem, tako kliče ta sv. apostelj. On se ni hotel hvaliti, kakor le s križem Kristusovim, po katerem je bil svet njemu križan in on svetu. Dobro je vedel, da nas le trpljenje podobno stori križanemu Jezusu in da nam bo to trpljenje, če ga bomo voljno prenašali, v največo srečo. „Ako bomo ž njim trpeli, bomo ž njim poveličani.“ Zdaj lahko razumemo one vzklike svetnikov: Trpeti ali umreti! Ne umreti, temuč trpeti!

Kako lep zgled nam je v tej zadevi naš sv. oče Frančišek! Bil je silno rahločutnega srca in zaradi tega je toliko jokal. Jokal je zaradi svojih malih pogreškov, katere je morebiti v svoji mladosti storil, še več pa je jokal iz sočutja do križane Ljubezni. Saj je sam rekel: „Jokam, ker ljubezen ni ljubljena.“ Vendar bi težko našli katerega svetnika, ki bi bil vedno toliko veselega in vedrega duha, kot je bil on. Saj ga še dandanes celi svet občuduje zaradi tega in celo brezverci in drugoverci se od njega uče ceniti življenje in iskati pravo srečo. V skrajnem vboštvu, bos in slabo oblečen, vedno bolj rahlega zdravja je vendar sv. očaj rad prepeval in v njegovi družbi je bilo vedno vse veselo. Žalostnega, otožnega, čmernega, klavernega brata ni mogel gledati. Posvaril ga je in rekel, da je edini vzrok za jok in žalost greh. Kedor je grešil, naj se spove in z Bogom spravi, drugih pa ne sme

motiti in jim nadležen biti s svojo klavernostjo. O koliko čistega veselja mu je dajala narava, v kateri je tako rad prebival. Vsaka stvarca ga je vodila k Stvarniku in s pticami pod nebom je prepeval slavo božjo. V svoji solnčni pesmi je pozdravljal celo smrt ko ljubo tovarišico in sestro, ki ga bo pripeljala k Bogu. V križu Jezusovem in ljubezni do Boga je našel vso srečo. „Moj Bog in moje vse!“

Tako je sv. vera naša tolažnica na svetu. Ona nas pelje k Bogu, ona nas združi s Kristusom, ki je pot, resnica in življenje.

Za novo leto napravimo tedaj dober sklep, da hočemo te kratke dneve našega življenja dobro porabiti. Romarji in popotniki smo na svetu. Romar pa ne sme zapustiti prave poti, se ne sme nikjer dolgo zadrževati, ako hoče v pravem času doseči svoj cilj. Žal, da marsikateri romar pozabi svoj cilj, pozabi, čemu je na svetu. Sv. Avguštin pravi: „Mislite si otroka, visokega rodu, oddaljenega od svoje domovine, kjer ima mnogo zakladov in kjer ga čaka lepa dediščina. Kakor hitro nekoliko odraste, nastopi to potovanje; komaj pa je nekaj dni hodil po prijetnih livadah, pozabi na domovino, ker ga je omamila lepota kraja. Na potu si napravi borno kočo in se tamkaj naseli. Kako nespametno, boš rekel.“ „Človek,“ tako ti zakliče sv. Avguštin, „ta nespameten otrok si ti, ako se daš omamiti in prevarati od goljufne sreče tega sveta, od poželjenja mesa, poželjenja oči in napuha življenja. Poderi to nizko in revno kočo in hiti naprej proti lepi domovini. Vzemi v roko potno palico sv. vere, oziraj se gori proti lepim nebesom, hodi po potu, ki ti ga je pokazal Jezus, Sin nebeškega kralja; ako boš njega nasledoval, boš prišel v pravo domovino, v večno srečo, za katero si vstvarjen.“

V nebesih sem doma!
Svet sreče mi ne da;
Zame vsa zemlja le
Dežela tuja je.

V nebesih sem doma:
Tam Jezus krono da;
Tam je moj pravi dom,
Kjer večno srečen bom!

(Slomšek).

P. SALVATOR ZOBEC:

Življenje sv. Klare Asiške,

device II. reda in prve učenke sv. Frančiška.

Sveti oče Frančišek se je po božjem poklicu zvan posvetil misijonskemu delu. Z evangeljskimi nauki, ki jih je oznanjeval z dovoljenjem domačega škofa s priprostimi in kratkimi besedami, brez govorniških olepšav in umetnosti, je pridobil že mnogo učencev in tovarišev. Pridružilo se mu je več mož in mladeničev tudi iz boljših krogov in bogatih družin.

Pa za prenovitev človeške družbe ni zadostovalo pridobiti samo moške, treba je bilo tudi ženskih. Imeniten mož je nekedaj zapisal besede: „Dozdeva se mi, da v cerkvi božji ne more nastati kaj velikega, da ne bi imela tudi ženska zraven svoj delež.“ Četudi bi se komu ta izrek zdel malo čuden, je v gotovem oziru vendar resničen. In če sv. Pavel piše: „Ženska naj v cerkvi molči,“ ji s tem ne odreka pravice vdeleževati se nji primerne dela v javnem cerkvenem življenju. Zgodovina pozna več slavnih žen, ki so izvršile imenitna dela v blager drugim. Marije, vsled njene izredne vzvišenosti, nočemo omenjati. Spomnimo se pa lahko sv. Monike, ki je znala na lep način vladati ognjeni značaj moža in pridobiti sv. cerkvi velikega sina Avgušтина. Znana je Pavla iz časov sv. Hijeronima, Školastika iz občevanja z bratom sv. Benediktom, sv. Katarina Sijenska in mej drugimi tudi svetnica, katere življenje namerjamo popisati v letošnjem „Cvetju,“ sveta Klara, prva učenka sv. Frančiška in začetnica družega reda sv. Frančiška.

Frančišek in Klara, dva otroka mesta Asiza, sta dve tako sorodni duši, da se ločiti ne dasta. V isti dobi sta živela, v istem mestu jima je tekla zibelka, pri istem kamnu sta bila krščena, krajevno sicer ločena sta edina po plemenitem mišljenju, oba globoka v ponižnosti, velika v zatajevanju in pokori, vztrajna v težavah in zaprekah, ki se jima stavijo na pot njunega poklica, nedosegljiva v izpolnjevanju evangeljskih nauk in v posnemanju Kristusa križanega, deviška po telesu, sveta po duši, visoka v vseh čednostih, serafinska v ljubezni.

1. Rojstvo in mladostna leta sv. Klare.

V krasni deželi Umbriji, ki je pripadala v času sv. Frančiška in več stoletji k cerkveni državi, leži mesto Asiz. Za časa sv. Frančiška je bilo to mesto najbrže le večja vas, sedaj je pa precej veliko mesto, znano po lepi legi in krasnem razgledu, še bolj sloveče pa po dveh svetih osebah, Frančišku in Klari.

V dvanajstem in trinajstem stoletju je v Asizu živel več bogatih in plemenitih družin; mej temi je bila obče znana in splošno spoštovana vojaška družina z imenom Scifi. Bili so trije bratje: Favorin, Pavel in Monald, vsi trije vojaškega stanu in premožni plemiči. Pavlov sin Rufin se je pridružil sv. Frančišku in je postal njegov učenec, hči Angela mu je bila zelo naklonjena in je bila, če ne telesno, vsaj po duhu njegova učenka. Monaldov vnuk Silvester se je tudi oklenil sv. Frančiška in je stopil v njegov prvi red. Favorin je imel za ženo plemenito Hortulano iz rodu Fijumi, pobožno in verno gospo, ki mu je povila enega sina in štiri hčere; srednja mej njimi je bila naša Klara.

Sv. Klara je bila torej rojena v mestu Asizu, kakor sv. Frančišek, samo nekaj let pozneje. Frančišek je zagledal luč sveta l. 1182., Klara pa 1194. leta.

Oče sv. Klare je bil, kakor smo že omenili, plemenitaš vojaškega stanu z imenom Favorin, mati pa pobožna, plemenita Hortulana. Zgodovina poroča, da je bila ta družina v istem času ena najbolj uglednih in premožnih v celem Asizu; imeli so svoj lastni grad na južnem bregu gore Subasio, ki so ga imenovali „na rdeči skali“. Mater sv. Klare hvalijo ko zelo pobožno gospo, plemenitega rodu in še bolj plemenitega srca. V tistem času, pred dobrimi sedemsto leti, ko je bilo potovanje združeno z mnogimi težavami, nevarnostmi in obilnimi stroški, je šla na romarsko pot v Sv. Deželo, na goro Gargano k sv. Mihaelu in na grob svetih aposteljnov v Rim; pozneje je pa ko vdova stopila v red svoje hčerke Klare. Pred rojstvom sv. Klare je nekega dne prav goreče molila pred podobo Križanega. V molitev zatopljena sliši glas: „Ne boj se, Hortulana; rodila boš luč, ki bo razsvetljevala celi svet.“

Nekaj dni za tem, 16. julija leta 1194. je prišlo na svet izvoljeno dete. Pobožno sporočilo pravi, da je prišlo mej zemljane s smehom na ustnicah in da je isti dan bil v veselje vsem prebivavcem Asiza, ne da bi vedeli, odkod prihaja ta radost. Dete so nesli h krstu v stolno cerkev sv. Rufina, ki je bila pred nekaj

desetletji sezidana in kjer je bil pred dvanajstimi leti krščen tudi sv. Frančišek. Še dandanes imajo v Asizu navado, da krstijo vse otroke v ti cerkvi. Naše novorojeno dete je na materino željo dobilo ime Klara. V slovenskem jeziku pomeni to ime: slavna, jasna, bliščeča, imenitna, kar je Klara v resnici tudi bila v celem življenju in je tudi po smrti.

Mati Hortulana je na vzgojo male Klare obrnila največo skrb. Sama jo je dojila, sama čula nad njo po dnevu in po noči, sama jo je učila prve molitve, v kateri je bila pozneje tako visoka in globoka. Najbrže v tistem času še niso imeli takih rožnih vencev, kakršni so sedaj, a vendar so se posluževali jagod in kamenčkov, da so bolj nemoteno šteli očenaše in zdravamarije. Mala Klara je skopala jamico in je jemala iz nje kamenčke mej tem, ko je zmolila zdravamarije drugo za drugo. Sploh je imela do molitve že ko otrok veliko veselje. Še pri igri je razodevala notranjo pobožnost.

Do vbogih je bila zelo vsmiljena. Doma je imela ko hči premožnih starišev vsega v obilnosti. Z velikim veseljem je delila svojim vbožnim tovarišicam in drugim otrokom jedila in druge stvari, ki so jih stariši dovolili. Čim več otrok se je k nji zatekalo, tem bolj je bila vesela, pa pri skazovanju dobrot vedno ljubezniva in ponižna.

Njena radodarnost je prihajala v obilni meri od dobre materine vzgoje, mnogo so pa tudi pripomogle svete zgodbe iz Jezusovega življenja in iz življenja svetnikov, ki jih je mala Klara zelo rada poslušala in jih, potem sama premišljevala in skušala po moči posnemati.

Z leti je Klara napredovala v telesni moči in je zrastle v krepko deklico. Bila je visoke rasti, vitke postave, lepa po zunanosti, čednostna v duši. V letih, v katerih so mnoge njene sovrstnice razmišljale o lepi obleki in zunanji lepoti, ter se nečimerno ozirale po svetu, hoteč dopasti ljudem, je Klara razmišljala, kako bi mrtvila svoje nedolžno telo. Oblačila se je sicer lepo, kakor so stariši zahtevali, pa oblačila je pod lepo zgornjo obleko brez vednosti starišev spokorno raševino. Kakor je bila milosrčna do bližnjega, vsmiljena do vbogih, tako je bila stroga do same sebe. Ničesar si ni dovolila, kar bi vtegnilo škodovati čednosti. Tako se je pripravljala asiška devica na sprejem nebeškega ženina, ki se je vedno bolj bližal. (Dalje prih.)

P. BONAVENTURA RESMAN:

Šola trpljenja.

ot eden najboljših nemških pisateljev novejše dobe, slovi škof pl. Keppler. Pred nekaj leti je izšla njegova knjiga: Več veselja!, ki je zbudila veliko pozornost ne samo med Nemci, ampak tudi pri drugih narodih. Ni še dolgo tega, že tekom svetovne vojske, je izdal drugo knjigo z naslovom: šola trpljenja.*

Naslov prve knjige se brez dvojbe prijetno glasi, je res prikupljiv. Ni čuda! Veselje najde zmirom odmev v človeškem srcu; rado, najraje vživa veselje srce, rado čuje o veselju. Kdo ne bi rad vzel v roke knjige s toliko prijetnega obetajočim naslovom!

Trpljenje nasprotno, kako neprikupljiva beseda! Kako malo vabljev naslov druge knjige: šola trpljenja! Ne maramo trpljenja, ne čujemo, ne beremo radi o trpljenju, še spomin na trpljenje nam ni ljub. —

Žal, da nas vsa naša mrznja do trpljenja trpljenja ne reši. Odkar je človek odpovedal Bogu pokorščino, je njegov najzvestejši drug trpljenje; temu ga je prisojenega več, onemu manj, ali brez njega ni nihče. Zato pravi po pravici škof pl. Keppler v vvodu šole trpljenja, da je njegova knjiga: več veselja! čakala tovarišico, knjigo o trpljenju, zakaj veselje in trpljenje sta v človeškem življenju nerazdružljiva tovariša; pričakala pa jo je v svetovni vojski, v dobi najgrenkejšega, najbolj splošnega trpljenja.

Vojska še divja, seka strašne rane milijonom ljudi, tudi nam. Zato ne bo odveč, ako si tudi mi ogledamo, dasi nam naslov ne vgaja posebno, šolo trpljenja znamenitega moža. Trpljenje je namreč take vrste gost, da se kar vsili v hišico človeškega srca in je potem ne zlepa, ne zgrda noče zapustiti. Ker moramo s tem čudnim gostom radi ali neradi bivati pod eno streho, treba, da se vživimo v svoj položaj, da kolikor pač mogoče dobro shajamo z vsiljivcem. Izvrstno navodilo za to nam daje ravno šola trpljenja.

Počasi, s premislekom beri posamezne odstavke — ne bo brez koristi.

* »Leidenschule.« Von Dr. Paul Wilhelm von Keppler, Bischof von Rottenburg. Freiburg 1914. Herder.

Trpljenje.

Huda poskušnja je tu. Srce jo je slutilo že naprej, dalj časa že ti je bilo tako tesno pri srcu. In res! Kakor strašna huda ura z gromom, bliskom in treskom prihrumi nad te. Za hip zgubiš zavest. Zemlja se ti maje pod nogami, ves si iz sebe, vse delo, vsi načrti, vse je šlo po vodi; smrtne bolečine so me obdale, bi mogel klicati s psalmistom. (ps. 17, 5).

Najbolj temna noč se ti zdi svetla v primeri s temo, v katero te je zagrnila nesreča — noč v tebi, okrog tebe, nad teboj, groza te je samega pred seboj. Nobenega reda ni več v no-tranjosti: moči ti odpovedo službo, volja je brez odločnosti, mi-slititi ne moreš, še manj delati, telo in duša sta drug drugemu v breme, kakor dva zakonska, ki sta na tem, da se ločita. —

Čudno čustvo te prevzame, zdi se ti, da nisi več tisti, ki si bil še pred kratkim. Kar ti je bilo pred malo časa prijetno in drago, se ti studí, celo stanovske dolžnosti, prej veselje tvoje, so ti postale suženjsko opravilo.

Hudi so dnevi, še hujše noči! brezkončne skoraj. S po-dvojeno silo te napade bridkost ležečega, nezmožnega za brambo in ti mesari srce, kakor orel jagnje. Sicer se skuša volja znebiti mučitelja, ali brez uspeha — konec je zmirom poraz.

In vbogo srce, kako silno bije, kakor bi hotelo razgnati prsi in iti kam daleč proč. „Srce moje me je zapustilo,“ bi lahko klical z Davidom. (Ps. 39, 13.) Včasih se ti res zdi, da te je zapustilo; kakor glas vbitega zvona prihaja iz daljave njegov vdarec. —

Prijazno prigovarjanje, sočutje bližnjih ti ne more odpoditi velike boli iz srca. Nesreča te je zadela — pa si pelikan v puščavi, pa si kakor samotna sova v groblji. (Ps. 101, 7.) S starim Jobom zdihuješ: Moji prijatelji so zgovorni — k Bogu pa solzi moje oko. (Job 16, 21.)

Morda si ljubil prej samoto, v nesreči ti tudi le-ta ne ostane prijateljica. Izda te rablju čmernosti. Morda si bil ljubitelj narave in si se v njej veselil, v nesreči, v trpljenju te noče več poznati. Sijajoče sonce te žali, gozd te napolnuje z grozo, bučeča reka se ti zdi, da te zmerja, šumljajoči studenček se ti posmehuje. —

Čas ozdravi sicer vse rane, ali počasi in ta počasnost je nekaj grenkega. Sprevidiš, da to pot ni samo kratek obisk, ki ti

ga je naklonilo trpljenje, to pot si je prav stanovanje vzelo pri tebi. Kako shajati s tem nepovabljenim gostom, ki tako oblastno nastopa, ki je povsod navzoč, se v vse vtika, meče na vse dejanje in nehanje svojo črno senco.

Ker je gost tvoj, vprašaj ga za izkazilo: odkod prihaja, kaj hoče, zakaj ravno tebe obišče? —

P. MARIJOFIL HOLEČEK:

Kažipot k popolnosti.

v. Frančišek je sklenil, Jezusu v vsem podoben postati. Natančno sliko Jezusovo nam pa kažejo sv. evangeliji. Te je sv. očak zato prav pridno prebiral: v njih je iskal vse poteze Jezusovih čednosti in jih tudi našel v sv. premišljevanju. S tem, da je dobro spoznal čednosti Kristusove, se pa še ni zadovoljil; spomnil se je besed Zveličarjevih: „Zgled sem vam dal, da ravno tako tudi vi storite.“ (Jan. 13, 15). Hotel je tedaj postati Jezusu v resnici podoben. Zato se je vestno in dosledno vadil v evangelijskih čednostih. Njegov trud ni bil zastonj; dejanska ljubezen sv. Frančiška do Jezusove popolnosti je rodila prekrasen sad:

Sv. Frančišek je postal Jezusu podoben kolikor je bilo sploh mogoče.

To kaže njegovo življenje, njegova smrt, telo njegovo in duša in njegova nebeška slava.

Tretjerednik! Ti si duhovni otrok sv. Frančiška. Kakor on imaš tudi ti dolžnost „obleči Jezusa Kristusa, Gospoda našega“ t. j. od dne do dne podobnejši postajati Jezusu Kristusu, nebeškemu vzoru krščanske popolnosti. Ako pa hočeš to doseči, si moraš tudi ti poiskati že od daleč vidne poteze njegovih čednosti, ki se tako ljubko in vabljivo zrcalijo iz sv. evangelijev, vaditi se moraš v njih tudi ti z vestno in neustrašeno doslednostjo.

Ali že slišim, kako mi ugovarjaš: „Prav iz srca rad bi vse to storil, pa nimam ne časa, ne priložnosti, da bi mnogo bral,

zraven sem pa še tako okoren pri premišljevanju: saj niti ne vem, kako da bi začel in kake sklepe da bi storil!“ — Srčen bodi: „Cvetje“ ti bo poiskalo in prineslo vsaki mesec eno ali dve čednostni potezi iz življenja* svetnikov in svetnic božjih, ki so vsi več ali manj podobni Jezusu. Ti pa, dragi tretjerednik, si posamezne poteze dobro oglej, zariši v načrt popolnosti in se v njih vadi skrbno in pridno! Milost božja ti ne bo izostala, ako boš v resnici dobre volje. Rastel boš tudi ti „v starosti, moдрosti in milosti pri Bogu in ljudeh.“ (Luk. 2, 52).

I.

Krščanska srčnost.

Bilo je dne 1. jan. 1. 391. V rimskem koloseju (gledišču) so bili že dolgo pred začetkom igre zasedeni vsi prostori. Nestrpno čakanje je motilo zamolklo govorjenje občinstva. Pogledi vseh so bili osredotočeni na vhod v areno . . . Vrata se odpro. Borivci prihajajo, sami krepki možje, gibčnih udov, orjaških postav, ponosne samozavesti. Razvrste se v dve gruči in na dano znamenje se spopadejo z meči. Borba se je začela. Smrtna tišina nastane. Z vidno radostjo se paseta mehkužni Rimljan in gizdava Rimljanka nad krvjo, ki namaka pesek . . . Ali kaj je to? Čez ograjo arene se spusti med borivce neznan mož — puščavnik Telemah.

„V imenu Kristusovem, nehajte! Danes je osmina praznika rojstva Gospoda, ki je prišel iz nebes. Prenehajte vendar s tem praznovernim češčenjem bogov!“ jim je nevstrašeno zaklical in ločil borivce. Krvava igra se je nepričakovano hitro končala. — Nepopisna besnost se polasti ljudstva in borivcev vsled „neumestne predrznosti“ moža, ki je na tako nenavaden način motil Rimljanom tako priljubljeno zabavo, kalil veselje gledavcev, borivcem pa uničil ves up na plačilo za zmago. Svojo nevstrašenost je moral Telemah drago plačati. Ko so se namreč borivci zavedeli, so z mečem planili nanj ter ga umorili.

Ljubi tretjerednik! Gotovo občuduješ srčnost mučenika Telemaha, s katero je hotel preprečiti veliko žaljenje pravega Boga. Vedi, da je ta čednost krščanske srčnosti potrebna tudi v vsakdanjem duhovnem boju. Tvoje srce postane večkrat „rimski ko-

* »Wahre Gottsucher.« P. H. Bihlmayer O. S. B., 1913.

losej.“ Seveda v areni tvojega srca ne nastopajo ljudje borivci, da bi v krvavem poboju končali drug drugoga, pač pa borivci druge vrste, ki imajo namen umoriti tvojo dušo. Saj jih poznaš one razne strasti: nemir, samoljubje, nezaupanje, obup, neutemeljeni strah, dvojbe, jeza, zavist . . . Glej to so borivci, ki strežejo po življenju tvoje duše. Ali se jih boš mari bal?! To bi bilo zelo nevarno in nespametno. Srčen bodi v boju s temi sovražniki večnega zveličanja! Ko jih zagledaš pri vhodu v srce, ko začutiš, da se bore za zmago nad teboj, ne zgubi poguma! Posnemaj sv. Telemaha! Vzemi orožje, znamenje sv. križa, ki je strah peklenških duhov, plani med nje okrepcan z božjim strahom ter jim srčno zakliči: „V imenu Kristusa, ki je premagal greh, svet in pekel, nehajte!“ — in zmaga bo vedno tvoja.

Dopisi.

Tretji red v Celju.

Leta 1916 je bilo v tretji red v Celju sprejetih 346 novincev (do 6. dec.) — Tekoča številka v glavnem zapisniku vseh udov celjske glavne skupščine znaša 29601. — Običajnih mesečnih shodov vsako prvo nedeljo v mesecu se tretjeredniki od blizu in daleč — nekateri imajo pet do šest ur hoda! — prav pridno udeležujejo. Prve nedelje so res nekaka božja pot za III. red; celo dopoldne pridno prejemajo sv. zakramente, od 12. do 1. ure molijo ali sv. križev pot ali pa serafinski rožni venec in vmes prav lepo ter ganljivo prepevajo; — Štajerci imajo res dar in veselje za ljudsko petje v cerkvi —; ob 1. uri je nauk, litanije, darovanje i. t. d. Drugi dan je zjutraj ob 5. uri peta črna sveta maša, ali pa sv. maša z blagoslovom za vse rajne tretjerednike, ki so pretekli mesec umrli. Tretjeredniki pristopajo prav v obilnem številu ta dan k sv. obhajilu, da ga darujejo za svoje rajne soprobrate in sestre. — Razen običajnih mesečnih shodov se tu pa tam, posebno o večih redovnih praznikih vršijo še posebni shodi popoldne ob polu 4. uri za dotične tretjerednike, ki se ob prvih nedeljah skupnega shoda ne morejo udeleževati zaradi službe ali kakor si bodi že.

Od 26. do 28. jan., ko je v naši cerkvi celodnevno češčenje najsvetejšega Zakramenta, so se vršile duhovne vaje za tretji red. Bile so zelo dobro obiskane. — Bodi omenjeno, da smo pri nas, v naši redovni cerkvi v Celju, imeli dve — rekel bi — vojni pobožnosti. Meseca oktobra so se vsaki dan ob tri četrt na pet zbrale služkinje-tretjerednice v lurški kapeli ter molile sv. rožni venec v čast lurški Devici Mariji, kraljici sv. rožnega venca, za naše vojake, da bi jih Marija varovala ter jim pomagala, da bi še znanprej junaško branili ljubo domovino in nam priborili zmago in ljubi mir. — Meseca novembra smo pa imeli vsaki dan zjutraj tričetrt na pet sv. križev pot za rajne vojake; te pobožnosti so se splošno vsi, ne samo tretjeredniki, ampak tudi drugi verniki radi udeleževali. — Da naši tretjeredniki radi prihajajo k sv. maši in pogostnemu sv. obhajilu — seveda so tudi nekateri leni v tem oziru — skoraj ni treba posebej povdarjati. — Tako v Celju! —

Pa tudi v župnijah, kjer je vpeljan tretji red, III. red cvete in prospeva, pridno se goje tretjeredne pobožnosti, za kar bodi vsem vlč. gg. župnikom-voditeljem III. reda — na tem mestu izrečena prisrčna zahvala! — Bogu pa bodi hvala za vse, kar se je storilo v starem letu dobrega v tretjem redu v čast božjo in zveličanje duš! Bog pa daj na priprošnjo Marije Device, redovne varihinje, in sv. o. Frančiška obilno blagoslova za novo leto in milost, da bi vsi tretjeredniki svojemu poklicu zvesti ostali!

Ljubi Bog naj nam v novem letu privede mnogó dobrih in pridnih novincev, da bi se tako III. red med našim dobrim ljudstvom vedno bolj in bolj širil in ž njim pravo čednostno krščansko življenje!

P. L.

Tinje na Pohorju (Štajersko). Tretji red sv. Frančiška je bil pri nas vpeljan dne 25. novembra 1907 ob priliki večne molitve po vizitatorju vlč. p. Filipu Beniciju iz Maribora. Dne 21. avgusta 1910 je bila vpeljana organizacija, 24. novembra 1912 je pa bil III. red pri nas kanonično ustanovljen. — Letos pri shodu in vizitaciji, dne 27. novembra 1916, je bila volitev predstojništva. Izvoljeni so bili: A. za moško skupščino: predstojnik: blag. g. Janez Tomažič, nadučitelj, Veliko Tinje h. št. 19.; namestnik: Miha Šega, kmet, Radkovec h. št. 15.; svetovavec: Andrej Očko, km. sin, Malo Tinje h. št. 4. — B. za žensko skupščino: predstojnica: blag. gospa Ana Tomažič, nadučiteljeva soproga, Veliko Tinje h. št. 19.; namestnica: Antonija Versodeljak, šivilja, Vel. Tinje h. št. 27.; svetovavke: 1. za Vel. Tinje, Malo Tinje in za Tinjsko goro: Antonija Teran, kuharica, Veliko Tinje h. št. 1.; 2. za Fošt, Radkovec in Sodrež; Antonija Šega, kmetica, Radkovec h. št. 15.; 3. za Juršno vas, Toriško vas in Visolje: Urša Tomažič, šivilja, Toriška vas h. št. 14.; 4. za Sv. Urh, Planino, Dervarijo in Rep: Antonija Pliberšek, kmetica, Rep h. št. 3. —

Novo mesto. Podatki vodstva novomeškega tretjerredniškega okrožja o vspehu letnega obiska. — Novomeško tretjerredniško okrožje obsega 4 dekanate: novomeški, trebanjski, žužemberški in semiški dekanat. K temu okrožju pripadata še Št. Jernej iz leskovškega in Dole iz litijskega dekanata. Odstopil pa je voditelj Banjaloko in Osilnico iz kočevskega dekanata ter izročil vodstvu v Novi Štifti pri Ribnici. Namestu teh dveh skupščin pa je prevzel na željo in prošnjo pč. gg. župnikov skupščini pri Sv. Trojici pri Mokronogu in Šentjanž, tako da šteje zdaj celo okrožje 26 skupščin in 2 podružnici s približno 9 tisoč udov s 1500 novinci vred, ki so bili l. 1916 sprejeti v III. red. — V novomeškem dekanatu so sledeče skupščine: novomeška, h kateri spadajo naslednje župnije: Novo mesto, Šmihel, Vavta vas, Stopiče, Podgrad, Brusnice in Šentpeter; nadalje so skupščine v Prečini, Toplicah, Belicerkvi, Šmarjeti in Črmošnjicah. V Mirni peči je samo podružnica novomeške skupščine. — Voditelj okrožja je lansko leto obiskal vse skupščine, razen Črmošnjic, kjer preč. g. župnik vzorno vodi ondotne ude III. reda; našel je v posameznih skupščinah — razen Prečine — mnogo napak in pomanjkljivosti. Tu pa tam se je III. reda polotila neka mlačnost, opazuje se, da se zanemarija spolnjevanje sv. vodila. V neki župniji n. pr. je videl voditelj pri seji, da se sploh nič ni storilo v korist III. reda. O tretjerrednem glasilu v takih skupščinah tudi ni govora: neznatno je število naročnikov v primeri s številom udov. Vizitator prav vljudno prosi vse ude teh skupščin kakor celega okrožja, naj se potrudijo, da se bo število naročnikov podvojilo! — Kar se tiče novomeške skupščine so vspehi v primeri z delom in trudom veliko premajhni. Res je, da se je število udov namnožilo, zlasti, ker je vizitator z dovoljeujem vnetih pč. gg. župnikov obiskal vse župnije, razen Stopič, ter v primernih — navadno v treh — govorih pojasnil važnost III. reda za posameznega in sploh za javnost v sedanji dobi. Prisrčna hvala preč. gg. župnikom za naklonjenost! Življenje v skupščini je srednje. Želeti bi bilo, da bi novinci in novinke bolj redno hodili k poduku, ki je vselej na dan shoda v lurški kapeli. Opravičena je želja, da, celo zahteva, da bi udje bolj pridno hodili k shodom, posebno oni, ki so bliže mesta in da bi bolj pogosto prejemale sv. zakramente, zakaj presv. Evharistija je merilo posameznih skupščin. — Da bi se vernikom oddaljenih župnij, kakor v Stopičah, Brusnicah in Vavtvasi dala priložnost stopiti v III. red in da bi se udje lažje udeleževali mesečnih shodov, zato prosi podpisano vodstvo v imenu tretjerrednikov, da bi preč. gospodje blagovolili ustanoviti v svojih župnijah samostojne skupščine. Ljubi Bog daj v novem letu po priprošnji sv. Frančiška, da bi se vresničile želje dobrih tretjerrednikov.

(Dalje prih.)

Vodstvo III. reda.

Razgled po serafinskem svetu.

Sedanji predstojniki in voditelji III. reda v naši franč. provinciji sv. Križa: Ljubljana: gvardijan: pč. P. Angelus Mlejnik, prov. kustos in lektor bogoslovja; voditelj III. reda: P. Salvator Zobec, provincijalni komisarij tretjega reda. — Za Sv. Goro: gvardijan: P. Albert Pirc, katehet na uršul. šoli v Mekinjah, stanuje v Kamniku. — Novo mesto: gvardijan: P. Ambrož Remić; voditelj III. reda: P. Pavel Potočnik. — Kamnik: gvardijan: P. Vincencij Kunstelj, gimn. lektor; voditelj tretjega reda: P. Dionizij Dušej. — Pazin: gvardijan: P. Kapistran Ferlin; voditelj tretjega reda: P. Henrik Damiš. — Nazaret: gvardijan: P. Norbert Sušnik; voditelj tretjega reda: P. Kerubin Tušek. — Brežice: gvardijan: P. Ananija Vračko; voditelj tretjega reda: P. Berard Jamar. — Za Gorico: gvardijan: P. Edvard Ravstehar, gimn. lektor, stanuje v Kamniku. — Maribor: gvardijan: P. Klarus Rottmann; voditelj tretjega reda: P. Filip Benicij Perc, prov. komisarij za tretji red na Štajerskem. — Sveta Trojica: gvardijan: P. Nikolaj Meznarič; voditelj tretjega reda: P. Joahim Košenina. — Brezje: prezes: P. Alfonz Furlan; voditelj tretjega reda: P. Kornelij Petrič. — Vič: prezes in voditelj tretjega reda: P. Avguštin Čampa. — Nova Štifta (Dolenjsko): prezes: pč. P. Konstantin Luser, bivši prov. minister, jub., lektor bogoslovja; voditelj tretjega reda: P. Vladimir Bobek. — Za Žabnice (Koroško): prezes: P. Pij Žankar, stanuje pri Gospe Sveti.

Glavni poverjenik armade sv. Križa za Sv. Deželo mej Slovenci in **provincijalni misijonski prokurator** („Franč. misijonska družba“): P. Jeronim Knoblehar, lektor bogosl. v Ljubljani. Mis. prokuratorji v posameznih samostanih: voditelji III. reda.

Glavni voditelj Ingolštadtske Marijine mašne zveze za slov. kraje: P. Emerik Landergott v Mariboru.

K Fračiškanski misijonski družbi je pristopilo do 6. decembra v Ljubljani nad sedemsto udov. Povečini so v tretjem redu, pridružili bi se pa tudi drugi, če bi vedeli za našo Družbo. Največ jih je darovalo miloščino za celo leto skupaj t. j. eno krono dvajset vinarjev, nekateri so dali tudi veči znesek za celo življenje, le nekaj jih daje mesečno deset vinarjev. Prav imajo vsi trojni, ker pravijo pravila Družbe pod št. 2. tudi: „ali na drugi način omenjene misijone podpirajo.“ Način podpiranja fračiškanskih misijonov torej ni omejen, ampak je pripuščen prosti volji vsakaterega. Kedor ima malo, naj daruje dar uboge vdove deset vinarjev mesečno; kedor ima pa več, sme priložiti več po svoji radodarnosti. Kolikor več bo podpore, toliko več se bo

moglo storiti mej neverniki in razkolniki za razširjanje sv. vere, za šole in pravo omiko.

Marijina (Ingolštadska) mašna zveza. Vkljub vojnim zaprekam je v letu 1915-16 pristopilo k tej zvezi 39 tisoč in 132 novih članov, umrlih je bilo okrog 14 tisoč priglasih; šteje torej zveza nad 850 tisoč živih družbenikov. Pri slovenski podružnici v Mariboru se je dalo vpisati do sedaj nad 13 tisoč udov. Vsak družbenik da na leto za eno sv. mašo, pride torej precej nad 2000 sv. maš na dan. Za pospešitelje se daruje še posebej vsako soboto ena sv. maša. Vsem, ki so zvezo razširjali in priporočali, izreka uprava v Mariboru najprisrčnejše: Bog plati in Marija!

Vlč. p. Gašper Wörtmann, glavni voditelj Marijine mašne zveze v Ingolstadtu, je koj po evharističnem shodu v Lurdu, v začetku sedanje svetovne vojske prišel v francosko vjetništvo. Za njegovo osvoboditev od avstrijske strani se trudi slovenska podružnica v Mariboru. —

Knjige za naše vjetnike v Italiji, ki smo jih poslali zadnje dni kimavca, so došle na svoje mesto v Švico. Predsednik dotične komisije se je našima patroma, ki ondi študirata, lepo zahvalil in obljubil, da bo o stvari poročal ondotnemu avstrijskemu poslanstvu.

Za uboge. Ljubljanski tretjeredniški odsek „Elizabetino društvo“ je zopet pokazal, da ima po zgledu svoje zavetnice srce in roke za stradajoče. Na dan te serafinske matere ubogih je bila tretjeredniška dvorana kakor Miklavževo skladišče. Po mizi, po stolih, po tleh je bilo vse polno košaric z najrazličnejšo vsebino: masti, olja, kave, sladkorja, fižola, „ješprenja“ („ječmenove kaše“), obuval, obleke itd. Zvečer se je po primernem nagovoru p. voditelja vse to določenim potrebnim razdelilo. Kajpada so bili veseli zdaj tako potrebnih, pa tako dragih stvari. Pa tudi tisti, ki so jim to veselje napravili z večimi ali manjšimi prispevki, bodisi v denarju in blagu, bodisi z brezplačnim šivanjem obleke in pripravljanjem, so se z ubogimi vred radovali. Največ je prispeval sv. Anton od svojih kruhov, neki tretjerednik sto kron, drugi precejšnje zneske in šivilje mnogo dela. Vsem dobrotnikom in dobrotnicam poplačaj dobri Bog, ki je videl vaša dobra dela. Njemu ste posodili, kar ste njegovim malim dali; obresti ne bodo izostale in glavnic je varno naložena. Vi ste darovali, sv. Anton je nabiral, sv. Elizabeta pa razdelila. Vsem čast in hvala! Na svidenje s priporočilom za prihodnje leto.

V Jeruzalemu je 29. nov. v cerkvi Božjega groba opravil slovesno sv. mašo zadušnico po † našem cesarju Francu Jožefu I. tamošnji rimsko-katoliški patrijarh. Navzoči so bili pri sv. opraviilu avstrijski konzul z uradništvom, tamošnje avstrijsko vojaštvo, dalje zastopniki civilnih in vojaških turških oblasti, nemško in turško vojaštvo v mestu, avstrijska naselbina in mnogo domačega

ljudstva. Rajni cesar je bil velik dobrotnik Sv. Dežele. L. 1869 je romal tjakaj. Avstrijski cesar ima častni naslov „kralj jeruzalemski.“

Cesar Franc Jožef I., je, kakor so uradno objavili, pobožno prejel vse sv. zakramente za odhod v večnost ter mirno izdihnil dušo s križem in rožnim vencem v rokah.

Sv. oče ob smrti našega cesarja. Mejtem, ko je italijanska vlada molče dovolila raznim listom blatiti našega na mrtvaškem odru ležečega cesarja, so sv. oče, kakor vedno, tudi ob tej priliki pokazali, kako visoko so cenili svojega najzvestejšega sina na cesarskem prestolu. Po lastnoročnem pismu so izrazili novemu cesarju svoje sožalje nad britko izgubo našo in njih. Da, tudi njih! Saj je splošno znano, kako sinovsko vdan je bil naš rajni cesar naslednikom sv. Petra in to skozi vsa desetletja. Pa ne samo srce, ampak tudi vsikdar darežljive roke je imel za papeža. Po pravici se ga tedaj njih list „Osservatore Romano“ v toplih besedah spominja, hvali njegove osebne vrline, zlasti globoko vernost in pobožnost, pa tudi njegove vladarske zasluge za sveto Cerkev.

V Rimu so se pojavile demonstracije proti sv. očetu, ker so izrazili sožalje ob smrti avstrijskega cesarja.

Tistim, ki žalujejo po zvonovih, bodi v tolažbo povedano, da tudi drugi morda znamenitejši niso ostali. Mej take je gotovo spadal velikan dunajske takozvane zaobljubljene cerkve. Pravijo, da je bil tudi po glasu eden najlepših, če ne najlepši zvon prestolnega mesta. Še posebno znamenit je bil pa raditega, ker je bil vlit v hvaležen spomin na 18. februar 1853, ko je rajni cesar srečno ušel morivčevi roki krojača Libenija. Zato se je imenoval „Odrešenikov“, mej ljudstvom pa „cesarski zvon.“ Nad šestdeset let je oznanjal Dunajčanom veselo vest rešenja. Toda vse njegove prednosti ga niso obvarovale pred vojno usodo. Žalostno je ječal, ko so ga razbijali v kose, da ga tako spravijo iz zvonika. Še malo, pa bi bil še bolj žalostno zapel mrtvemu cesarju, katerega rešitev je toliko časa oznanjal.

Angleško kramarstvo je zdaj že vsakemu znano. Kam vse stega dolge prste, to pa še ne. Da na vse strani, priča to, ker je Anglija rajnemu predsedniku kitajske ljudovlade Juanšikaju, ko se je poganjal za cesarsko krono, obljubila, da ga bo pri tem podpirala, ako se zaveže, da bo vse Nemce, ne izuzemši niti misijonarjev, izgnal iz kitajskega ozemlja. To je bilo še Juanšikaju preveč. Rajši je iskal naklonjenost misijonarjev nego pomoč Anglije.

Nove vrste frančiškani. Listi sporočajo, da se ima družina sv. Frančiška precej pomnožiti. Francoski poslanik v Rimu, Barer, prostozidar, snuje novo lajiško družbo sv. Frančiška, katere duša seveda nima biti serafinski duh našega svetega očeta, ki preveva vse njegove prave vstanove, ampak golo

naravno človekoljubje. Vbogi sv. Frančišek, kaj vse te hoče imeti za patrona! Ker v svoji serafinski ljubezni nisi poznal mrtvih črk postav, (njih duha ni nihče tako poznal in spolnoval ko ti!), so rekli, da si bil nasproten cerkveni vladi in nje postavam. Zato so te izvolili za patrona protirimski gonji. Ker so ti bile živalce sestrice, so te proglasili za pristaša darvinistov, ki pravijo, da je človek nastal iz živali, ki hočejo tedaj v hlevih imeti „žlahto“. No, zdaj boš postal pa še patron prostozidarske lože, katerih vsaka je hčerka satanova, tedaj zakleta sovražnica cerkve in Kristusa, ki si ju ti tako serafinsko ljubil! — Vojska prinese mnogo nezakonskega, zato se ne čudimo. Ko postavni otroci sv. Frančiška rečemo k temu nesrečnemu dogodku samo: „Kaj je pa tebe treba bilo?!“

Papež in Francoska. Francoska, ta najstarejša hčerka svete Cerkve, kakor se imenuje, je pričakovala, da bo vsaj zdaj, ko je vsa v krvi, genila svojo mater, da bi ta pozabila na sramoto, ki ji jo je prizadela, ter ji pomagala otresti se nemškega pajka, kateri ji izsesava zadnjo kri. Toda poglavar sv. Cerkve ve, da prosí Francija za rešivno roko le, da bi jo izrabljala v svoje politične namene. Zato ji jo trdovratno odrekuje. Ko bo poprosila za njo, da jo reši iz nravno-verske propalosti, jo ji bo rad podal. Bog daj, da bi jo ta vojska tudi v tem oziru izmodrila.

Novi papežev poslanik na Dunaju grof Valfrè di Bonco (Bonzo) je 24. okt. nastopil svoje mesto. Klepetavo in lažljivo italijansko časopisje je hotelo že prej vedeti, da bo njegovo delovanje voda na italijanski mlin. V sorodu je s kraljevo rodovino, tako sklepajo, večkrat je prišel ž njo v dotiko; če je torej papež njega določil za Dunaj, je znamenje, da se je vendar sprijaznil z „združeno Italijo.“ Za vsa ta ugibanja ima poslanik le posmeh in izjavlja, da je poslanik strogo nevtralnega papeževega dvora in da bo kot tak hodil po stopinjah svojega slavnega prednika kardinala Skapinellija, ki je bil Italijanom premalo italijanski, ker je bil strogo nevtralen kakor papež.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine celjske:

Celje: Marija (Cecilija) Kokolj, Frančiška (Marija) Prengar; Št. Jurij ob j. ž.: Urša (Liza) Oset, Jozefa (Marija) Pecko, Ana (Marija) Benedikt, Mar. (Elizab.) Plaušteiner, Marija (Angela) Lesjak, Franca (Ant.) Križnik;

Vojnik: Marija (Marjeta) Šmajer, Martin (Frančišek) Pečnik, padel v vojski, Martin (Pij) Vanovšek, Marija (Klara) Valter, Marija (Alojzija) Gmajner; Zibika: Anton (Janez) Jagodič; Polzela: Marija (Klara) Razgoršek, Marija Letoner, Alojzija (Elizab.) Podlunšek; Radeče: Marija (Franca) Brenengar; Svibno: Jozefa (Marija) Brinar; Št. Lenart: Neža (Ana) Veber; Loka: Terezija (Neža) Dobovšek, Janez (Jožef) Zupan, Gašper Slokan; Dramlje: Jakob (Jožef) Cmok; Sv. Križ-Slatina: Ema Prah; Sladkagora: Marija (Liza) Jeclj; Novacerkev: Cecilija (Klara) Pintar, Marija (Klara) Lončar, Marija (Liza) Preložnik; Dobrna: Marija (Jozefa) Rebovs; Dolič: Filip (Jakob) Tršič; Slivnica: Marija (Terezija) Romih; Sp. Poniška: Ana Štor, Anton (Ferdinand) Potisk, Marija (Angela) Satler, Marija (Ana) Pajmon, Matija (Franč.) Korže; Šmarje: Martin (Jožef) Verk, Rotija (Ana) Vodopivec; Šmartin: Marija (Serafina) Smodej; Gomilsko: Jozefa (Franca) Drčko; Sv. Štefan: Florijan (Ambrož) Volovšek, Jakob (Jožef) Tojnk, Jakob Žaberl; Šmarjeta: Jakob (Kárel) Podreberšek, Liza (Marija) Aškerc; Št. Ilj: Ana (Liza) Vrhnjak; Griže: Barbara (Ana) Čede, Julijana Čede omož. Poteko — mati in sestra preč. g. župnika J. Čede v Studenicah, gorečega gojitelja III. reda. Gospodu župniku, redovnemu sobratu prisrčno sožalje!

2) skupščine goriške:

Marija (Elizabeta) Jug iz Volč, † na Idriji ob Bači; Marijana Štrukelj, Marija Štrukelj, Neža Jug.

3) skupščine brezjanske:

Terezija (Marija) Frelj, Marija (Elizabeta) Sajevec, † 28. nov. t. l. v Velesovem, zjutraj je bila še pri sv. maši in obhajilu, mej delom jo je zadela srčna kap; Neža (Mihelina) Zupan, † v Lescah, Uršula Lovšin † 2. novembra v Lescah, stara 75 let, skrbna mati, vzgojila je sinova duhovnika in učitelja, čeprav je bil pogreb v nedeljo ob 10. uri s sv. mašo, se je vendar deset pč. gg. duhovnikov udeležilo pogreba, ki ga je vodil preč. gospod kanonik zlatomašnik Janez Novak, radovljiški dekan.

4) skupščine ljubljanske:

Marija Pirš in Ivana Marjetič.

5) skupščine novomeške:

Novomesto: preč. g. Frančišek Povše, kanonik; Šmihel: Marija Bele, Marija Marc, Cecilija Smuk, Jurij Košir, zgledni tretjerednik, Marija Meglič; Mirna peč: Magdalena Krivec, Ana Makše; Vavtavas: Ana Gimpelj; Prečina: Uršula Rifelj; Trebnje: Marija Kastelic, Jožefa Kek; Dragatuš: Marija Lamut, Katarina Likevič.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Jerica Klein, v Ljubljani. Priporočajo se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev:

pč. p. Gašper Wörtmann, glavni voditelj Marijine mašne zveze v Ingolstadt, da bi bil rešen iz francoskega ujetništva. Neki pč. g. župnik

priporoča svoje nečake za srečno vrnitev iz vojske. Neka žena iz Nove Štifte sebe in družino v posebni namen in za srečno zadnjo uro. Marijina družbenka svojega sorodnika vojaka, da bi se živ in zdrav vrnil na domovanje in da bi mogel vdano v voljo božjo vse prestati, sebe pa, da bi na priprošnje Marijino prenašala vdano vse bridkosti in križe. Tretjeredniki v vojski.

Zahvala za vslišano molitev.

Najsv. Srcu Jezusovemu, preč. Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. se zahvaljuje za očitno pomoč v dušnih stiskah I. K. v B.

Najiskrenejša zahvala Marijinemu Srcu za ozdravljenje nevarne bolezni v glavi in ušesih; že se je širilo gnitje po životu, obrnila sem se k Mariji in dosegla pomoč in rešitev. Marija Ciber.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Miloščina udov (armade Sv. Križa) za Sv. Deželo v novembru: Ana Mihelič, Ljubljana: 34 kron; Ana Božič, Ljubljana: 34 kron 70 vin.; Neža Križman, Ljubljana: 28 kron; Janez Jenčič, Kamnik: 10 kron; Marija Male, Podoranjca: 37 kron; Florjan Rahle, Celje: 24 kron; Marija Rode, Domžale: 2 kroni; Frančiška Zlatnar, Ljubljana: 12 kron; Marija Grebenc, Marolče: 4 krone; Helena Šajn, Knežak: 25 kron 80 vin.; Neža Hriberšek, Šoštanj: 34 kron 80 v. **Opomba.** Za kamniški okraj se sprejemajo udje v armado sv. Križa tudi v samostanski zakristiji v Kamniku. Miloščino pa novi in stari udje lahko pošiljajo na upravo »Cvetja« ali pa oddajo v zakristiji frančiškanskega samostana v Kamniku.

Za kitajski misijon je došlo k nam v Kamnik nadalje: več tretjerednic iz Brežic in Velike Doline 16 kron 60 vin.; Ivan Ozebek, Št. Viška gora p. Slap ob Idriji: 10 kron. — Iz Maribora odposlano na Kitajsko preč. p. Petru B. Turk: Marijina mašna zveza: 200 kron; Marija Uršič: 30 kron.

Za afrikanski misijon več tretjerednic iz Brežic: 8 kron.

